

allerede den Gang forsøgte at sprænge Venstrereformpartiet paa denne Sag, og da den ikke lod sig anvende med Held dertil paa Grund af Omstændighederne den Gang, brugte man den saa meget desto kraftigere i Januar Maaned i Fjor.

Den højtærede Konseilspræsident sagde i Gaar, at Officererne bør have højere Løn, det bør de have, ligesom andre Embedsmænd have faaet det. Alle Embedsmænd, som tjene Staten ifølge Lovene, siger den højtærede Konseilspræsident, bør ogsaa have en ordentlig Løn. Men det er jo et Udtryk, som kan misforstaas. Løjtnanterne tjene jo Staten ganske frivilligt; de menige Soldater tjene Staten ifølge Lovene, ifølge Loven tvinger man de værnepligtige Soldater til at gøre Tjeneste, men der er ingen Lov, som tvinger Officererne til at gøre Tjeneste, det er et frivilligt Hverv, de have paataget sig, og de maa derfor oppebære den Løn, som Staten under dem gennem Lovgivningen. Man kan ikke saadan uden videre sige, at de skulle have en Løn, som ikke er under en vis Standard, thi man lader jo andre Statsembedsmænd vedblivende oppebære en Lønning, som er lavere end den, man her vil tillægge Officererne. Med Rette hævder man, at f. Eks. Embedsmændene oppe i Kancellibygningen først skulle have deres Lønningsforhøjelse, naar det hele System deroppe bliver omorganiseret, og analogt dermed vilde ogsaa være det, som i enhver Henseende var det fornuftigste, først at forhøje Officerslønningerne, naar vi kom til en ny Ordning af vort Militærvesen.

Det næste Argument, den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister førte i Marken for de foreliggende Forslag, var det, at det var en Arv fra Krigsminister Madsen. Men jeg troede egentlig, at Krigsminister Madsen blev tvungen til at gaa som Krigsminister, fordi hans politiske Saga skulde være ude. Naar det, som Krigsminister Madsen vilde, skulde føres videre af hans Efterfølger, kunde vi saamænd lige saa godt have beholdt Krigsminister Madsen som at faa en anden Krigsminister. Vi erkendte jo alle sammen, at han var en dygtig Officer og et behageligt Menneske. Grunden til, at vi vilde have ham fjernet, var den, at vi vare politisk uenige med ham, det var den, at han vilde have højere Militærbevillinger, end Flertallet her i dette Ting vilde give ham. Derfor skulde han gaa. Nu skulde man altsaa ikke tro, at der var nogen Arv efter Krigsminister Madsen,

som skulde føres videre af hans Efterfølger. Man skulde tværtimod mene, at det, Krigsminister Madsen vilde, skulde være noget, som hans Efterfølger ikke vilde. Og hvordan det skal være en Arv fra det forrige Ministerium at gennemføre disse Løjtnantslønninger, forstaar jeg ikke, thi det forrige Ministerium forelagde jo netop ikke disse Løjtnantslønninger. Det forrige Ministerium kom jo netop ikke her til Rigsdagen og begærede disse Løjtnantslønninger gennemførte. Man tillod Krigsminister Madsen og maaske Marineminister Jøhnke — det ved jeg ikke noget bestemt om — at henvende sig til Bestyrelsen og forespørge, om den var stemt for saadanne Forslag, men da de fik at vide, at det var Bestyrelsen ikke, saa holdt man sig borte, saa kom man ikke til Rigsdagen og forlangte noget saadant. Altsaa, naar man skulde arbejde videre i det Spor, i hvilket det forrige Ministerium arbejdede, bortset fra Krigsminister Madsen, maatte jo Forholdet være det, at man havde ladet denne Sag ligge.

Den højtærede Konseilspræsident sagde, at det Forslag til de meniges Lønforhøjelse, som han havde forelagt her, og som han vil faa gennemført, det gaar ud paa, at alle menige Soldater skulle have lige Lønning. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at naar det Forslag bliver gennemført, som den højtærede Konseilspræsident her har til Behandling, faa ingenlunde alle menige Soldater lige Lønninger, thi indenfor Marinen er der i høj Grad forskellige Lønninger af de menige Soldater og en Forskellighed for de menige Soldater, som er ganske urimelig. Den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister harnetop ikke villet gaa med til at udligne dette Forhold, skøndt en Udligning sikkert kunde have fundet Sted uden at have forvoldt Staten nogen Merudgift, saa vi naa slet ikke her til det, som blev fremhævet, at alle menige Soldater faa lige Løn.

Naa, efter at den højtærede Konseilspræsident havde sagt alt dette, gav den højtærede Konseilspræsident sig til at tale om den politiske Situation i al Almindelighed. Den højtærede Konseilspræsident trængte aabenbart til at sende et Par Ord ud til Vælgerne og et Par Ord, som dog havde noget af den gamle Venstreklang. Det kan ogsaa nok behøves, at der dog gaar lidt ud til Vælgerne fra den højtærede Konseilspræsident, der kan lyde lidt bekendt. Og navnlig er det jo meget forstandigt af den højtærede Konseilspræsident paa Blækspruttens Vis at søge at